

ורד דור

נקרופוליס

מתוך העיר שירה גדולה עולה-יורדת,
 אנחנו המתרגלים נושמים עמק ונרגעים.
 זה רק תרגיל, אך המתים-ממש חורקים באצבע על תחתית המצבה.
 הקרקע יציבה. הקרקע יציבה.
 אביב בכל, מתוך העיר שירה גדולה עולה יורדת,
 בשדות החרדה נובטים בצלים קטנים.
 אני המגדירה בקול פרחים מתעבים אני שותקת.
 סירנה שרה. גם אני אשיר.

דיפלומטיה

מי שלא יולדת נושאת את נקרופוליס על הצוואר כמו תכשיט,
 את כתב המנוי ואת אדרת החרפן וגנוני השרד.
 עיר המתים פרוכה בעקבה וילדות
 שרות סביבה בקול ענות תרועה
 ואינן נשמעות אלא לאזניה. מות א קפלה
 והיא צועדת לצליליו בנגוד לרצונה. עקרות,
 המנוי שאין לערער אחריו. הג'וב הנורא.
 לטעת את נקרופוליס ביריעה גמורה.

[מישהי]

מישהי כתבה "תינקת מתה"
 לפני שחיה, גופה היה שביר אבל נפשה
 כבר אז היתה גדולה ממדתה. למדה לחיות
 אחרי שכתב ידעה ללכת וידעה לכתב. מלים נכרכו בעקבה,

אִימוֹת. גַּם הַחֲדָשׁ לֹא הָרִיתִי וְלֹא אֵלֹד אוֹתָהּ,
 אֶת הַיּוֹרְדָה, הָרִיחֵנִית
 שְׁפִיָה הַנִּפְתָּח וְהַנְּסָגָר, אוֹי, פִּיָּה הַנִּפְתָּח וְהַנְּסָגָר
 לֹא אֵלֹד אוֹתָהּ.

צל חיים

הָעִיר שֶׁבְּצֶל הַחַיִּים חוֹגְגָת,
 תִּפְיָה קוֹרְאִים וְאֲנִי רוֹקֶדֶת כִּי חֵם
 וְהַיּוֹצְרוֹת הַתְּהַפְּכוּ, עִיר תַּחְתִּית מְצֻלָּה
 עַל הָעִיר שְׁלֹמְעֵלָה. אֵינְנִי רוֹצֵה לְרַקֵּד,
 אֲבָל אֲנִי רוֹקֶדֶת לְקוֹל הַתֵּף הֵלֵא נְכוֹן
 וְצֵל מְכֹסֶה אֶת פְּנֵי. אֵינְנִי רוֹצֵה לְרַקֵּד אֲבָל
 אֲנִי רוֹקֶדֶת, בְּלִרְיָנָה חֲרָשֶׁת שְׁגֵלְתָה לְפִתְעַ
 אֶת הַמּוֹזִיקָה. גַּם הָרַפּוּי וְצֵלְלִים
 מִבְּעִירִים אֶת הַקְּרָקַע שְׁתַּחַת רַגְלִי,
 בְּלִרְיָנָה מְאַלְפֶת שְׁתֹּזְכֹר מְכָאן וְהֵלְאָה
 אֶת הַתֵּף וְאֶת הַחֵם וְאֶת הַצֵּל
 וְאֶת הַמְּנַגֵּינָה.

[איפה]

איפה את נקרופוליס נוה מדבר,
 קסרקטין לחילות הטרה קוטה שפקעו מצלעותי.
 כל יום שבו לא התעוררנו חבוקות הוא יום שבו נקף כאב,
 נולדה צלמית גסה. גלם שאינו מתגלגל בדבר,
 חיי הקטנים קפואים במרתף חיי.
 אלף פעמים ארבע ירכינו, אלף פעמים שדיך
 אלף פעמים שדי. איפה את
 נוה עצל, שטופת חמה, ואי
 גלמי המתוקות שקמו לתחיה,
 ששוב אינן שומרות על העדר שנת.
 תעתועי והליחות הישנות ותשוקתי
 שלא תלבש צורה, תנוח. צלם בין צלמים, פרפר.
 איפה את נקרופוליס, נוה מדבר.